

Full diocesà

3 de novembre del 2024

p5 —L'abat de Montserrat, present en la inauguració de curs de l'ISCRVic

p6 i p7 —Canonitzats els màrtirs franciscans de Damasc

Cadena de pregària per les vocacions 2024

Faci's la vostra voluntat

Diòcesis amb seu a Catalunya
Delegacions Diocesanes de Pastoral Vocacional

www.cadenadepregaria.cat

Cadena de pregària per les vocacions

Un any més, el Secretariat Diocesà de Foment de Vocacions del bisbat de Vic s'uneix a la «Cadena de pregària per les vocacions», organitzada a nivell de les deu diòcesis amb seu a Catalunya. Es pretén que durant tots els dies i totes les hores del mes de novembre hi hagi persones o grups que, formant una cadena ininterrompuda de pregària, demanin al Senyor el do de les vocacions, especialment al ministeri sacerdotal i a la vida consagrada.

A la nostra diòcesi li correspon d'organitzar-la els següents

dies: dijous 7, diumenge 17 i dimecres 27 de novembre (les vint-i-quatre hores del dia).

Informe'u, si us plau, de les vostres possibilitats per a poder elaborar la graella horària, trucant a la cúria diocesana (93 883 26 55) o enviant un correu electrònic (vocacions@bisbatvic.org). També us animem a preparar vetlles de pregària en algun d'aquests tres dies amb el material que us proporcionarem. Que els nostres cors vibrin en la pregària per demanar al Senyor una nova primavera vocacional a la nostra diòcesi.

«Li va fer aquesta pregunta: “Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?”»

Diumenge XXXI durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre del Deuteronomi

En aquells dies, Moisès digué al poble: «Reverencia el Senyor, el teu Déu, compleix durant tota la vida els manaments que et dono, tant tu, com els teus fills i els fills dels teus fills. Així viureu anys i més anys. Escolta, Israel, mira de posar en pràctica això que et dono; així seràs un poble feliç i nombrós en un país que regalima llet i mel, tal com el Senyor ho va prometre als teus pares. Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces.

»Guarda en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono.»

(6,2-6)

Salm responsorial

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.

[17]

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, els sacerdots de l'antiga aliança van ser molts, perquè la mort els impedia de continuar en les seves funcions. Però Jesús, que viu per sempre, no traspasa a ningú les funcions sacerdotals. Per això té el poder de salvar definitivament tots els qui per ell s'acosten a Déu, ja que viu intercedint per sempre a favor d'ells.

Un sacerdot així és el que ens calia: sant, innocent i sense taca; per això va ser tret d'enmig dels pecadors i enlairat més amunt del cel. Ell no necessita, com els altres, oferir víctimes cada dia tant pels seus propis pecats com pels pecats del poble: es va oferir a si mateix una sola vegada. La Llei havia fet sacerdots uns homes plens de febleses, però els termes del jurament que ha substituït la Llei han consagrat el Fill, que serà per sempre un sacerdot perfecte.

(7,23-28)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, un dels mestres de la Llei anà a trobar Jesús i li va fer aquesta pregunta: «Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?» Jesús li respongué: «El primer és aquest: “Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces.” El

segon és: “Estima els altres com a tu mateix.” No hi ha cap altre manament més gran que aquest.» El mestre de la Llei li digué: «Molt bé, mestre. És veritat que Déu és un de sol i que no n'hi ha cap altre fora d'ell. I que estimar-lo amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces, i estimar els altres com a si mateix és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes cremades a l'altar.» Jesús, en sentir aquesta resposta tan assenyada li digué: «No ets lluny del regne de Déu.» I ningú no s'atreví a fer-li cap més pregunta.

(12,28b-34)

«Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces»

Quin és el primer de tots els manaments de la llei?

Marcel Nsanzineza, prev.

Els textos bíblics d'aquest diumenge ens criden a una veritable conversió: *estimar Déu, estimar el proïsme*. Això només pot ser una resposta a Déu, el qual continua fent el primer pas cap a nosaltres. Però, per a acollir aquest amor que ve de Déu, necessitem fer un pas enrere en relació a la mentalitat i els sorolls del món. No és en va que el Senyor ens demana d'escoltar la seva Paraula i posar-la en pràctica. A la pregunta que fa a Jesús un dels mestres de la llei («Quin és el primer de tots els manaments de la llei?»), hi respon mostrant que el principal fonament de la nostra recerca de Déu és donar prioritat a ell. Això és el que va entendre el poble d'Israel. El text de la primera lectura ho proclama de manera clara i inequívoca: «*ESCOLTA, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'ÚNIC. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces*» (Dt 6,4-5). Aquest «*Escolta, Israel*» es va convertir en el cor de l'oració que cada jueu creient repetia al matí i al vespre proclamant l'absolutesa i la prioritat de Déu en tots els àmbits de la vida personal i de la societat.

L'altre fonament essencial en la nostra recerca de Déu és: «*Estima els altres com a tu mateix*» (Lv 19,18). Hi ha, doncs, dos ensenyaments fonamentals als quals estan subordinats altres principis i normes. L'únic que importa és l'amor de Déu, que és inseparable de l'amor al proïsme. Per a Jesús, aquest mestre de la llei, havent entès el sentit més profund de la Llei, està disposat a accedir a la plenitud de la revelació. Per això li va dir amb afecte: «*No estàs lluny del Regne de Déu.*» Aquesta afirmació subratlla que el Regne de Déu no és una realitat llunyana, sinó que es pot fer proper a través de la pràctica del manament de l'amor.

La imatge

El mestre de la Llei i Jesús sabien de cor la «Xemà, Israel», la fórmula de fe que l'israelita recitava matí i vespre, obeint el mètode pedagògic en què el mestre recita l'ensenyament i el deixeble repeteix allò que ha escoltat.

Avesats a veure els adversaris de Jesús com a destinats a quedar malament, avui en trobem un que obté lloança, perquè ha poat de la mateixa Paraula de Déu.

Jesús i Nicodem (1886). Fritz von Uhde

Agenda

Lit. hores: Setmana II

4 dilluns

— Sant Carles Borromeu, bisbe
Fl 2,1-4 / Salm 130 / Lc 14,12-14

5 dimarts

Festa de les santes relíquies
— Sant Zacaries i Elisabet (Isabel), pares de St. Joan
Fl 2,5-11 / Salm 21 / Lc 14,15-24

6 dimecres

Els sants i beats del segle xx a Espanya
— Sant Lleonard de Noblac, anacoreta
— Sant Sever, bisbe i mr.
Fl 2,12-18 / Salm 26 / Lc 14,25-33

7 dijous

La Mare de Déu del Sufragi
— Santa Carina, vg. i mr.
Fl 3,3-8a / Salm 104 / Lc 15,1-10

8 divendres

Beat Duns Escot, framenor mr.
Fl 3,17-4,1 / Salm 121 / Lc 16,1-8

9 dissabte

La dedicació de la basílica de Sant Joan de Laterà, a Roma
La Majestat de Beget
Ez 47,1-2.8-9.12 o bé 1C 3,9b-13.16-17 / Salm 45 / Jo 2,13-22

10 diumenge XXXII durant l'any / Cicle B

— Sant Lleó el gran, papa i dr.
La Dedicació de la Catedral de Solsona
Dia i col·lecta de l'Església diocesana
1R 17,10-16 / Salm 145 / He 9,24-28 / Mc 12,38-44

Les carmelites celebren 75 anys de la seva fundació a Igualada

Redacció

Dissabte passat, dia 26 d'octubre, el bisbe Romà presidí una missa concelebrada amb motiu del 75è aniversari de la fundació del monestir de les Carmelites d'Igualada. Aquest cenobi es va fundar l'any 1949, car, amb la primavera de vocacions de l'època, el de Vic sobrepassava el nombre de religioses canònica. Posteriorment, la comunitat, el juny de 1983, es va traslladar a l'actual monestir, al terme de Jorba. El bisbe, en la seva homilia, digué: «En aquest moment intens de gràcia volem tenir presents totes les germanes que, en aquests setanta-cinc anys, han donat vida a aquest gran do que és la presència carmelitana descalça entre nosaltres.» Actualment són vuit les religioses que formen aquest monestir.

40 anys cantant

El diumenge dia 20 d'octubre el teatre Cirviànum de Torelló es va omplir per celebrar els quaranta anys del Cor de la parròquia de Montserrat de Torelló. Davant un públic entregat, el cor de la parròquia, amb la participació del grup d'infants de cant coral de l'Escola Municipal de Música, la Coral Cervià i la Coral del Casal Cívic, interpretaren la «Història de Catalunya en cançons», dirigits per Laura Surreda i acompanyats al piano per Jordi Masip.

En relleu els vincles permanents entre la diòcesi de Vic i l'abadia de Montserrat

Més de 70 persones van assistir a la inauguració de curs de l'ISCRVic

El dimecres 16 d'octubre va tenir lloc la inauguració oficial del curs acadèmic 2024-2025 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. A les 18.30h se celebrà l'eucaristia a l'església del Seminari de Vic, acabada de reformar, i una hora més tard començà l'acte acadèmic, centrat en la lliçó inaugural del P. Manel Gasch i Hurios, abat de Montserrat, amb el títol «Montserrat, mil anys de presència. Entre l'estabilitat, l'acolliment i el pas». La seva presència va posar en relleu els vincles permanents entre la nostra església diocesana i l'abadia benedictina, tenint present que l'any passat el Museu Episcopal de Vic (MEV) i la Fundació Privada Abadia de Montserrat 2025 signaren un conveni per a regular la prestació dels serveis de comissariat de les dues exposicions del mil·lenari de Montserrat al Museu de Montserrat i al Palau Robert de Barcelona per part del Dr. Marc Sureda i Jubany, conservador del MEV.

El també director de l'ISCRVic, Marc Sureda, va llegir la memòria del curs anterior, recalcant les assignatures pertanyents a l'àmbit humanístic que s'inclouen sota l'oferta «Curs d'art i cultura cristians a les nostres terres». Afegí: «Continuem oferint-les a totes les persones sensibles a les humanitats com a eina imprescindible en el món d'avui.» El director de l'ISCRVic va repassar algunes de les accions que des del mateix centre docent es programen de manera habitual amb el compromís de compartir el saber amb els alumnes i amb tot hom qui estigui interessat en els temes propis de l'institut. En

aquest sentit, destacà la celebració de la Jornada de Tardor del proppassat curs, que dedicà les ponències a l'efemèride dels vint-i-cinc anys de l'ISCRVic, moment aprofitat per a convidar a la reflexió sobre la identitat d'aquests centres i sobre els seus reptes de futur. D'altra banda, també va glossar la Jornada de Primavera, que dedicà dues tardes a la commemoració dels 275 anys del Seminari Vic i els 75 anys de l'edifici actual. Finalment, l'acte va comptar amb la intervenció del pare abat de Montserrat, que amb motiu del mil·lenari del monestir reflexionà sobre el monaquisme benedictí i el que pot aportar a la societat d'avui. Durant la seva intervenció el pare abat, a part d'explicar que s'han programat més de mil accions per commemorar el mil·lenari, va afirmar que «el Pla Estratègic elaborat des de fa temps ens impulsa a explicar-nos més davant la societat».

Missa pels difunts de l'Hospitalitat

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes d'Osona i Ripollès us convida a l'eucaristia en sufragi de tots els membres i familiars difunts que hi ha hagut durant l'últim any. Serà el divendres dia 8 de novembre a les vuit vespre a l'església parroquial del Carme de Vic.

La història dels màrtirs franciscans de Damasc

En una solemne cerimònia el dia del Domund, 20 d'octubre, el Sant Pare va declarar diversos sants. Entre ells hi havia els catorze màrtirs de Damasc, dels quals després explicarem la història, i, a més, Guiseppe Allamano, fundador dels missioners de la Consolata; Elena Guerra, fundadora de les Oblates de l'Esperit Sant; Marie-Léonide Para-

dis, fundadora de les Germanetes de la Sagrada Família.

La guerra civil de la Síria otomana (1860)

Som en l'any 1860 i l'Assemblea Francesa demana a l'Imperi Otomà respecte a les minories que inclou. El sodà hi accedeix i amb un decret declara la

igualtat de tots els seus súbdits davant la llei. Això provoca la ira musulmana i l'anomenada guerra civil de la Síria otomana, que enfrontà principalment els drusos (musulmans) amb els cristians maronites. A la fi del conflicte es comptabilitzaren més de 20.000 cristians assassinats.

Els franciscans de Damasc

La comunitat franciscana de Damasc era composta pels pares: Manuel Ruiz (San Martín de las Ollas, Burgos, 1804), superior de la comunitat; Carmelo Bolta (Real de Gandia, València, 1803), rector i professor d'àrab; Engelberto Kolland (Ramsau, Àustria, 1827), coadjutor parroquial; Nicanor Ascanio (Villarejo, Madrid, 1814); Juan Jacobo Fernández (Carballeda, Orense, 1808), germà franciscà, i Francisco Pinazo Peñalver (Alpuente, València, 1812), també germà franciscà. L'any 1859 van arribar els nous residents: Nicolás María Alberca (Aguilar de la Frontera, Còrdova, 1830) i Pedro Nolasco Soler (Lorca, Múrcia, 1827), joves religiosos procedents del Col·legi de Missioners de Priego (Conca). Havien estat enviats per a aprendre les llengües àrab i grega per a la seva futura missió a Terra Santa.

O convertir-se a l'islam o morir

La nit del 9 de juliol de 1860 la comunitat franciscana de Damasc es va trobar enmig del caos quan els drusos assaltaren el convent. Aquesta zona, gràcies a l'esforç missioner dels fills de sant Francesc, s'havia convertit en el barri cristià més pròsper de la ciutat, fet que havia despertat l'enveja dels kurds. Aquests van donar als franciscans un ultimàtum: convertir-se a l'islam o morir. Manuel Ruiz, el guardià del con-

vent, respongué amb una determinació que ressonaria per sempre: «Nosaltres només tenim una ànima. Perduda, ho hem perdut tot. Som cristians i volem morir cristians.»

En aquell moment, el convent s'havia convertit en refugi per a tres cristians maronites: els germans Francisco, Mooti i Rafael Massabeki, juntament amb la seva família. Mooti, mestre parroquial, havia encoratjat els seus alumnes a mantenir la seva fe fins a la mort. Amb coratge, posà els seus estudiants fora de perill abans de trobar-se davant el seu propi destí tràgic.

Manuel Ruiz va ser el primer a ser martiritzat. Morí davant l'altar de l'església després d'haver consumit el Santíssim Sagrament. Carmelo Bolta, un altre membre de la comunitat, fou assassinat brutalment a cops de maça. Engelberto Kolland intentà fugir saltant per una teulada, però va ser descobert i colpejat fins a la mort amb una simitarra, igual que Nicanor Ascanio. Nicolás María Alberca morí al convent d'un tret al cap, mentre que els germans franciscans Juan Jacobo Fernández i Francisco Pinazo foren torturats fins a la mort amb la columna vertebral trencada per cops i finalment apunyalats. Tots ells van ser obligats a renunciar a la seva fe, però, en negar-s'hi, foren executats.

El darrer a afrontar el martiri va ser el murcià Pedro Nolasco Soler. Quan els

drusos començaren a destruir el convent, el P. Soler va buscar refugi a l'escola franciscana. A dos nens, J. Massabeki, de dotze anys, i A. Taclagi, el P. Soler els va agafar de la mà i els digué: «Veniu amb mi, i si no entenc bé el que els turcs em diuen, vosaltres m'ho explicareu.» Però, en adonar-se del perill que suposava per als nens, els amagà a l'escola. Mentre travessaven el pati, van ser descoberts per un turc, que els denuncià. Els drusos van irrompre a l'escola i trobaren el P. Soler. El van agafar per l'hàbit i l'arrossegaren fins al centre de l'aula. Amb valentia, el P. Soler va cridar: «Visca Jesucrist!» El líder de la turba, Kaugiar, li oferí de salvar la vida si renunciava a la seva fe, però el pare respongué amb fermesa: «No, habibi. Mai no cometré aquesta impietat. Soc cristià i prefereixo morir.»

Els nens, amagats a les fosques, van presenciar l'escena. El P. Soler, agenollat i fent el senyal de la creu, oferí la seva vida a Déu. Finalment, Kaugiar li va clavar una gran ganivetada amb una simitarra, i el cos del P. Soler caigué a terra. No satisfets, els drusos continuaren colpejant-lo fins a la mort, i un jove li tallà el cap i l'exhibí com a trofeu. Avui dia els cossos d'aquests màrtirs es troben sepultats al temple conventual de Sant Francesc, on són venerats per les seves gestes de fe i coratge incommovibles.

Diumenge vinent, Diada de Germanor

Redacció

Estimar l'Església significa sostenir-la en les seves necessitats, tal com ens demana un dels manaments de l'Església. Ella reclama als seus fidels que l'ajudem amb oracions, sacrificis i donatius per a poder complir la seva missió evangelitzadora, santificadora i pastoral.

Vivim temps de dificultats econòmiques i de poca confiança en el futur, però tots som conscients de la importància que té que l'economia no falli per a tirar endavant la nostra pròpia família. Això és igualment aplicable a la família parroquial i diocesana. L'Església necessita el nostre suport econòmic.

Diumenge vinent celebrem la jornada i la col·lecta de «Germanor», amb el lema «Una crida que canvia vides».

Aquesta col·lecta ens recorda que som corresponsables de l'Església diocesana, de la qual la nostra parròquia forma part. Així contribuïm a reforçar el Fons Comú Diocesà, amb el qual es cobreixen les necessitats de tot el bisbat.

Exspecto vitam venturi saeculi

Romà Casanova, bisbe de Vic

Ja som a les portes del Jubileu 2025. El missatge central proposat pel sant pare Francesc per a aquest any sant és l'esperança. Per a aquest tema és clau l'afirmació de la nostra fe baptismal, expressada en el credo, tant en el dels apòstols, on s'afirma la vida perdurable dins de la fe en l'Esperit Sant, com en el niceno-constantinopolità, en què diem: «Espero la resurrecció dels morts i la vida de la glòria.» Una espera que no abastés la vida eterna no es podria dir amb tota veritat esperança. Perquè sense una resposta adequada a l'enigma de la mort, que remet al mateix misteri de l'amor de Déu, tota esperança humana és insuficient, xocant amb el no-res.

Sense una resposta adequada a l'enigma de la mort, tota esperança humana és insuficient

Els cristians, gràcies a la fe, tenim el do de saber que la nostra vida no acaba amb la mort; sabem que algú ens espera més enllà del que nosaltres puguem veure i entendre. *Tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet per mà d'homes, etern*, diu sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,1). I el mateix Jesús en el discurs de comiat, al cenacle, exhortava els deixebles: Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots [...]. Perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. Aquesta és l'esperança que obre al davant nostre un horitzó que no s'acaba, una esperança fiable que neix de la certesa de la resurrecció de Crist d'entre els morts. Gràcies a aquesta esperança fiable, «podem afrontar el nostre present: el present, encara que sigui fatigós, es pot viure i acceptar si porta vers una meta, si podem estar segurs d'aquesta meta i si aquesta meta és tan gran que justifiqui l'esforç del camí» (Benet XVI, *Spe*

salvi, 1). Creure en la vida eterna, doncs, no és una qüestió baldera, sinó fonamental per a donar sentit a la vida, perquè, com ensenya el Concili Vaticà II, quan manquen el fonament diví i l'esperança de la vida eterna, la dignitat de l'home queda greument lesionada —com, per desgràcia, s'esdevé sovint avui dia— i els enigmes de la vida i de la mort, de la culpa i el dolor resten sense solució, fins al punt que no rarament els homes cauen en la desesperança (cf. GS, 21). La fe cristiana obre l'horitzó a la plenitud de la vida. Com ens diu Francesc, papa, en la butlla de convocatòria del Jubileu: «Nosaltres, per la fe en la vida eterna, tenim la certesa que la història de la humanitat i la de cada un de nosaltres no es dirigeixen cap a un punt cec o un abisme fosc, sinó que s'orienten al trobament amb el Senyor de la glòria» (13).

